

«Nič ni,» je dejal beli mož, ki je stopil na rob mostišča in zamahnil z roko svojemu čolnu. Medel klic je šel po laguni in sampan je pričel drseti proti bivališču prijatelja duhov.

«Če hočeš iti z menoj, bom čakal vse jutro,» je rekel beli mož in zrl stran na vodo.

«Ne, Tuan,» je mehko dejal Arsat. «Ne bom jedel ne spal v tej hiši, ampak poprej moram videti svojo pot. Zdaj ne vidim ničesar — ne vidim ničesar! Ni luči in ne miru na svetu; samo smrt je — smrt za mnoge. Ene matere otroka sva bila — a jaz sem ga zapustil sredi sovražnikov, zdaj pojdem nazaj.»

Globoko je vzdihnil in nadaljeval z zasanjanim glasom.

«Prav kmalu bom videl jasno dovolj in tolkel — tolkel. Ampak ona je umrla, in ... zdaj ... tema.»

Široko je razkrilil roke, jih spustil ob telesu, nato pa obstal nepremičnega obraza in okamenelih oči, ki so strmele v solnce. Beli mož je šel nizdol in stopil v čoln. Veslači so živahno tekali ob straneh čolna in gledali čez rame na težko pot, ki se je pričenjala. Visoko na krmi, glavo zavito v bele krpe, je čemerno stal juragan in pustil veslo, da se je vleklo po vodi. Beli mož, naslonjen z obema rokama nad travnato streho male kabine, je gledal nazaj na blestečo mrežo čolnove brazde. Preden je sampan zapeljal iz lagune v jarek, je dvignil oči. Arsat se ni bil premaknil. Stal je osamel na žgočem solncu in gledal onkraj vélike luči brezoblačnega dneva v temó sveta iluzij.

(Iz angleščine preložil M a t e j š m a l c.)

Miran Jarc: Sonet

Vsak zase — kakor tipka na klavirju,
ki ji od vekov je določen glas,
enakovreden drugi — vsak od nas
odmeva iz sebe v zboru po vsevirju.

A dva in trije — morda se razzvočje
rezkó zaseče v harmonije slaj ...
Skrivnostni godbenik že ve, zakaj
tesnó v soigre združil nas obroč je.

Brez disonanc, ki vzgibajo gladino
omrtvujočega mirú, kakó
bi igra se razpletala v borenje?

Odkod življenj bi pestrost, ki nam vro
nenedoma? Obrni pa v davnino
spomin: vse je ubrano le zvenenje.